

EM 2013/106.2
24. oktober 2013
Kalistat Lund

Forslag til Inatsisartutbeslutning om at Inatsisartut med virkning fra EM 13 tiltræder at "Nul-tolerancen" overfor brydning af uran og andre radioaktive stoffer ophører.

(Naalakkersuisoq for Erhverv og Råstoffer)

Tiden er nu inde til at vi langt om længe træffer en beslutning om hvorvidt der skal brydes uran i fremtiden, hvilket kommer til at betyde, at vort land får status som et uraneksporterende land.

Hvad er der sket siden vi førstebehandlede pkt. 106 den 10. oktober?
Vi mener at vi har fået to klare svar, og det er:

At Naalakkersuisut langt om længe har indrømmet hvad deres egentlige dagsorden er og hvad det er den egentlige afstemningstema, og for det andet at befolkningen, af ren og skær forundring og af frygt, i stigende grad udtrykker sin utilfredshed over at der træffes en beslutning hen over hovedet på dem uden at blive hørt.

Flere medlemmer af Naalakkersuisut udtrykte gang på gang under førstebehandlingen af punktet, at der ikke var tale om at åbne for brydning af uran, men at der kun var tale om at bryde uran som "biprodukt", som om det skyldtes en tilfældighed. Det var hvad de sagde direkte herfra talerstolen og fra siddepladserne nede i salen til befolkningen og til medlemmerne af Inatsisartut.

Formanden for Naalakkersuisut meldte først ud med, at der ikke var tale om at åbne for brydning af uran, men da hun rejste væk fra befolkningen til et andet land, erklærede hun at en kommende vedtagelse af dette punkt ville betyde, at vort land vil komme til at tilhøre de fem-ti største uraneksporterende lande i verden.

Man undlod at fortælle befolkningen herfra salen, hvad der egentlig var på vej, til trods for at man kunne gøre det under førstebehandlingen. Hvorfor fik pressen først at vide om det frem for at fortælle befolkningen om det først i denne helt grundlæggende sag, der vil komme til at afgøre landets og befolkningens fremtid, og som vil få en afgørende indflydelse på omverdens syn på vort land, under en konference i udlandet?

Senere gjorde Naalakkersuisut det klart i et svar på et spørgsmål, der blev rejst under et møde i råstofudvalget, at det var Kuannersuit, der var den potentielle uranmine. Naalakkersuisut, som jo står model til denne ordlyd og dette forslag, forklarede gang på gang under førstebehandlingen af punktet, at den kommende beslutning efter sigende handlede om at bane vejen for en "tilfældig" udvinding af uran som biprodukt. Men senere indrømmede man så, at det egentlige afstemningstema var at give Naalakkersuisut et mandat til på egen hånd, uden at spørge Inatsisartut først, at give udnyttelsestilladelser til brydning af uran uden at sætte tilladte grænseværdier for lødigheden.

Samtlige koalitionspartier meldte ud under førstebehandlingen af dette punkt, at det, de var på vej til at godkende, var at åbne muligheden for at bryde uran som et "tilfældigt udvundet" råstof, og ikke et ja til brydning af uran. Nu indrømmer man ved en besvarelse af

et spørgsmål, vi rejste under et møde i Råstofudvalget, at den kommende beslutning handler om at åbne vejen for at give udnyttelsestilladelser til brydning af uran uden at sætte en øverste grænse for lødigheden.

Siden denne talerstol ikke skal bruges til sort snak forventer vi, at partierne holder fast ved hvad de sagde under førstebehandlingen af dette emne. For man kan ikke på den ene side påstå, at man er imod uran men at man er villig til at vedtage en beslutning, der handler om at man "tilfældigvis" kommer til at bryde uran, og på den anden side modsat åbne muligheden for helt frit at bryde uran efter Naalakkersuisuts hoved.

I og med at dette afstemningstema strider fuldstændigt imod hvad Naalakkersuisut vil, forventer vi at samtlige koalitionspartier vil stemme imod dette punkt, og at man herefter vil gå i gang med at udarbejde et nyt forslag, der er i overensstemmelse med deres hensigt. For som folkevalgte kan man ikke bare sige at man er imod uran og bagefter komme og sige at man gerne vil åbne muligheden for helt frit at bryde uran. De vedtagelser, man træffer her i landet, skal kunne have en form, som skal kunne holde i fremtiden uanset skiftende koalitioner, og som ikke kun skal være skræddersynet til dagens styre alene.

For selv om det siddende Naalakkersuisut gang på gang siger, at det ikke handler om at bryde uran, er der risiko for, at muligheden bliver bragt i anvendelse af fremtidens Naalakkersuisut efter behag, det vil sige helt frit. Og man mærker, at det er hvad der allerede er på spil i dag, for efter sigende kommer Grønland snart på listen over de største uranlande.

Efter en udvalgsbehandling efter førstebehandlingen har vi i Inuit Ataqatigiit ellers kæmpet for, at man ikke tromler sagen alt for hurtigt igennem og at man bør bestræbe sig for at behandle sagen ved at inddrage befolkningen mere. Men koalitionspartierne har valgt at holde fast ved den form, den fik ved førstebehandlingen ved at udnytte deres flertal, til trods for at den viste, at den stred imod hensigten med den kurs, partierne fastlagde under førstebehandlingen.

På den baggrund skal vi fra Inuit Ataqatigiit fremkomme med følgende ændringsforslag og mindretalsudtalelse:

"Beslutningsforslag om at Naalakkersuisut pålægges at afholde en landsdækkende og vejledende folkeafstemning forud for ophævelsen af nultolerancen overfor udvinding af radioaktive mineraler. Inden folkeafstemningen gennemføres et landsdækkende oplysningsarbejde med baggrund i uvildige rapporter og informationer og på en måde så oplysningerne og debatten i samfundet finder sted i god tid forudgående for beslutningen. Inatsisartut skal efterfølgende tage beslutning på baggrund af afstemningsresultatet."

(Inatsisartut medlemmer af Inuit Ataqatigiit og Demokraatit)

Det burde nu fremgå med fuldstændig klarhed, at ophævelsen af nultolerancen overfor radioaktive mineraler handler om brydning og eksport af uran og thorium uden en øvre grænseværdi og uanset om der er tale om bi- eller hovedprodukt. Der er heller intet krav om at de radioaktive mineraler skal optræde sammen med sjældne jordarter for at blive brudt. Netop disse misforståelser har ellers præget debatten blandt andet på grund af uklare udmeldinger fra beslutningstagere i såvel Inatsisartut som Naalakkersuisut.

Disse og flere misforståelser påvirker den offentlige debat og skaber forvirring og utryghed. Derfor er Inuit Ataqatigiit stærkt utilfredse med at et flertal afviser forslaget om en landsdækkende folkeafstemning om ophævelsen af nultolerancen. Et så principielt spørgsmål bør befolkningen gives mulighed for at udtale sig om.

Det var Inuit Ataqatigiits klare ønske, at der forud for en folkeafstemning skulle foregå en upartisk og uvildig informationskampagne om emnet.

Det er væsentligt at tale om et sådant emne på en måde og i et sprogbrug, som alle kan relatere sig til og på et sprog, som alle i befolkningen kan forstå. Inuit Ataqatigiit mener eksempelvis ikke, at det foreliggende beslutningsgrundlag er tilstrækkeligt, idet en del af materialet er på engelsk, er skriftligt og skrevet på et teknisk og administrativt sprog. Derudover har Naalakkersuisut udelukkende anvendt internettet som platform for informationer. Dermed har man reelt ekskluderet mange borgere fra at indhente informationer. Det er Inuit Ataqatigiits klare opfattelse, at ophævelsen af nultolerancen dermed sker på et spinkelt grundlag.

Netop fordi denne beslutning er historisk og af vidtgående betydning for vores fremtidige miljø, sundhed, geopolitiske situation, sikkerhedsforhold og økonomi, burde beslutningen gives mere tid. Det er aldrig før sket, at en så betydningsfuld beslutning er hastet igennem på så kort tid.

Inatsisartut førstebehandlede forslaget den 10. oktober. Under førstebehandlingen fremgik det, at flere medlemmer af Inatsisartut ikke havde forstået konsekvensen af forslaget. Alene i den seneste uge har Naalakkersuisoq for Råstoffer på landsdækkende TV påstået, at forslaget alene omhandler uran som biprodukt. Denne fejl er endnu ikke dementeret. Og blot 11 dage efter førstebehandlingen afgiver Råstofudvalget betænkning. Denne hast er ikke begrundet fra hverken Naalakkersuisuts eller koalitionen side. Den eneste forklaring der gives er, at det er væsentligt at få ophævet nultolerancen inden de mennesker, der arbejder med emnet glemmer indholdet i de foreliggende rapporter (jf. svaret til spørgsmål 18 i den skriftlige besvarelse fra Naalakkersuisut). Dette synes selvsagt at være et tyndt argument for den hastige behandling.

Det er også slående, at Naalakkersuisut har afvist Inuit Ataqatigiits ønske om en teknisk gennemgang af den dansk-grønlandske rapport om uran. En sådan teknisk gennemgang har det danske Folketing ellers fået. Inuit Ataqatigiit finder det respektløst, at stille Inatsisartuts medlemmer ringere end deres danske politiske kollegaer. Dette er uacceptabelt.

Spørgsmålet om ophævelse af nultolerancen skaber stor debat i samfundet, hos såvel beslutningstagere som befolkningen. Debatten har afsløret at der hos både beslutningstagere og i befolkningen florerer misforståelser og tvivl om konsekvensen af en ophævelse.

I FN's deklARATION om oprindelige folks rettigheder står der klart i Artikel 32 stk. 2, at der forud for brug af ressourcer og territorium skal være indhentet det pågældende folks frie, forudgående og informerede samtykke. Den beslutningsproces som Naalakkersuisut har valgt er ikke i henhold til denne rettighed. Derfor foreslår Inuit Ataqatigiit i et samarbejde med Demokraterne, at vi også for at overholde denne ret gennemfører en borgerinddragelse i beslutningsprocessen som lever op til dette princip. Vi appellerer endnu en gang til hver enkelt folkevalgt her i salen om at støtte dette ændringsforslag.

Der er i den sidste måned fremlagt mange informationer, som de folkevalgte i Inatsisartut har skullet forholde sig til. Alle disse informationer burde tilgå det øvrige samfund, der burde have tid til at få præsenteret og diskuteret indholdet. Hvis man ønsker at ophæve nultolerancen bør man først og fremmest drøfte alle problemstillinger.

Konsekvensen ved at fjerne nul-tolerancen er, at Kalaallit Nunaat bliver et uranproducerende og uraneksporterende land. Denne historiske beslutning bør forankres i befolkningen og ske med et klart mandat fra befolkningen.

Torsdag i sidste uge behandlede vi her i Inatsisartut vores forslag fra Inuit Ataqatigiit om, at vi i råstofloven lovgiver særskilt om uran. Forslaget blev forkastet af koalitionspartierne Siumut, Atassut og Partii Inuit.

I uranredegørelsen fra 2008, bind 2, skriver det daværende Naalakkersuisut ellers, at " Pga. uran og biprodukternes radioaktivitet er det nødvendigt med strenge regler i forbindelse med miljøet., og, at det"... derfor meget vigtigt, at der bliver udformet en streng miljøpolitik på uranområdet. Men lige meget hvor strenge krav der stilles, så kan uheld ske, hvilket også er tænkeligt i Grønland. Det mest farlige vil her være gassen radon, vandopløseligt radium og radioaktivt støv, som kan blive spredt flere hundrede kilometer pga. vinden. Så hvis der skete et uheld i Grønland, ville det uden tvivl have konsekvenser for naturen og dyrelivet, alt efter hvor alvorligt et eventuelt uheld vil være". Disse oplysninger er fakta. De er fra Naalakkersuisuts egen uranredegørelse som udkom i 2008, da Siumut havde regeringsmagten, og Kim Kielsen var Naalakkersuisoq for råstoffer.

Det undrer os derfor meget, at det nuværende Naalakkersuisut ikke ønsker at stramme op på kravene i råstofloven i forhold til uran og andre radioaktive mineraler. Der er ingen tvivl. Uran og andre radioaktive mineraler kan IKKE sammenlignes med guld og zink. Alle råstofprojekter påvirker miljøet – og uran og andre radioaktive mineraler påvirker både miljøet der hvor de udvindes, under transport og der hvor de anvendes. Også når de anvendes til atomkraftværker.

Koalitionspartierne Siumut, Atassut og Partii Inuit meddelte dog under behandlingen af vores forslag om en strammere regulering i forhold til uran og andre radioaktive mineraler, at de vil regulere fra projekt til projekt. Det er rigtigt, at det kan Naalakkersuisut.

Men en regulering af reglerne fra projekt til projekt skaber en usikkerhed for lokalbefolkningen og lokalmiljøet – for hvordan kan lokalbefolkningen være sikrer på, at lige det netop dét uran-projekt der er i deres nærområde reguleres strammest, hvis der reguleres forskelligt – og det stiller selskaberne og investorerne i en usikker position. Selskaberne og investorerne vil helst se klare regler.

Endelig er der det forhold, at en sådan projekt til projekt regulering svækker Naalakkersuisuts egen forhandlingsposition – for hvad skal der handles med når selskabet siger; "jamen, det står jo ikke i jeres råstoflov"? En stramning af reglerne fra projekt til projekt skaber et svagt led i forvaltningen, som gør korrupsion nemmere. Vi er alle sammen i dagens Grønland klar over og har set, hvor meget de enkelte selskaber kan påvirke både lokalbefolkninger i de enkelte byer og politikere.

Fra Inuit Ataqatigiit har vi rakt hånden ud i et forsøg på at samarbejde og i det mindste sikre en stærkere lovgivning på området. Vores forslaget blev forkastet, det blev ikke engang sendt i udvalg. Det er som om koalitionspartierne har gjort dette emne til et rent magtspørgsmål, hvor selv den mindste kompromissøgning udebliver fra deres side. Det svækker Grønland, det svækker vores råstoflovgivning og det svækker vores demokrati.

Inuit Ataqatigiit og Demokraterne er gået sammen om en anden håndsrekning i et forsøg på at skabe et kompromis. Vi fremsætter nu et forslag om, at Inatsisartut tager beslutning om en landsdækkende folkeafstemning med en forudgående oplysningsproces fra uvildige instanser.

Når vi ser ud over landet i dag, så ser vi en lang række byer, hvor der har været demonstrationer imod den beslutningsproces Naalakkersuisut har valgt – det er blandet andet i Aasiaat, Ilulissat, Kangaatsiaq, Qaqortoq, Narsaq, Qassiarsuk og Nuuk hvor borgere føler sig utrygge og utilfredse ved den beslutningsproces Naalakkersuisut har valgt at føre. Vi ved, at vi taler på vegne af rigtig mange mennesker i her i landet, både ja – nej – og ved-ikke-sigere til uran - folk som står sammen om at være utilfredse med måden Naalakkersuisut tromler denne beslutning igennem på, når vi siger; Lad os stå sammen om at inddrage befolkningen, lad os stå sammen om en beslutning om at afholde en landsdækkende folkeafstemning.

Vi skal hermed kommentere på den nye udvikling i vores land, hvor koalitionen i går ændrede sammensætning. Efterfølgende har Partii Inuit meddelte , at de ikke stemmer til ophævelsen af nul-tolerancen. Partii Inuit sagde samtidig, at denne beslutning var deres

kompromis over for Naalakkersuisut. Vi har lyst til at spørge Partii Inuit direkte; hvad er Naalakkersuisut gået på kompromis med over for jer?

At Naalakkersuisut har smidt Partii Inuit ud af koalitionen, at Naalakkersuisut ikke hører de mange stemmer fra befolkningen rundt omkring i landet sige, at beslutningen skal udsættes og at der ønskes en landsdækkende folkeafstemning viser, at Naalakkersuisut ikke rykker sig en millimeter for at imødekomme et kompromiset. Naalakkersuisut sidder fast i deres beslutning, holder deres ører og øjne lukkede og lukker befolkningen ude.

Vi hørte Formanden for Naalakkersuisut sige i Qanorooq i går, at hun respekterer hvert enkelt inatsisartutmedlems egne holdning. Alligevel har hun bedt medlemmet fra det parti hun har smidt ud af koalitionen gå på kompromis med sin holdning og undlade at stemme.

I Inuit Ataqatigiit er vi forundrede. Vi vil igen opfordre alle medlemmer af Inatsisartut, særlig Partii Inuits medlem til at huske, at vi alle er valgte medlemmer til Inatsisartut, og at vi hver især har vores ret og frihed til at stemme efter vores egen overbevisning.

Til de to resterende partier i Naalakkersuisuts medlemmer vil vi sige det samme; i er alle valgte medlemmer og i har hver især en egen ret til at stemme efter jeres egen overbevisning. Når vi skal stemme lige om lidt, så lyt til jeres overbevisning, lyt til jeres inderste holdning og husk jeres ansvar over for befolkningen.

Fra Inuit Ataqatigiit går vi jer i møde med et forslag om en landsdækkende folkeafstemning. Sammen med en stor, stor del af befolkningen har vi et håb om, at vi vil tage godt imod denne hånds-rækning.

Tiden er nu inde til at vi langt om længe træffer en beslutning om hvorvidt der skal brydes uran i fremtiden, hvilket kommer til at betyde, at vort land får status som et uraneksporterende land. Hvad er der sket siden vi førstebehandlede pkt. 106 den 10. oktober?

Vi mener at vi har fået to klare svar, og det er:

At Naalakkersuisut langt om længe har indrømmet hvad deres egentlige dagsorden er og hvad det er den egentlige afstemningstema, og for det andet at befolkningen, af ren og skær forundring og af frygt, i stigende grad udtrykker sin utilfredshed over at der træffes en beslutning hen over hovedet på dem uden at blive hørt.

Flere medlemmer af Naalakkersuisut udtrykte gang på gang under førstebehandlingen af punktet, at der ikke var tale om at åbne for brydning af uran, men at der kun var tale om at bryde uran som "biprodukt", som om det skyldtes en tilfældighed. Det var hvad de sagde direkte herfra talerstolen og fra siddepladserne nede i salen til befolkningen og til medlemmerne af Inatsisartut. Formanden for Naalakkersuisut meldte først ud med, at der ikke var tale om at åbne for brydning af uran, men da hun rejste væk fra befolkningen til et andet land, erklærede hun at en kommende vedtagelse af dette punkt ville betyde, at vort land vil komme til at tilhøre de fem-ti største uraneksporterende lande i verden.

Man undlod at fortælle befolkningen herfra salen, hvad der egentlig var på vej, til trods for at man kunne gøre det under førstebehandlingen. Hvorfor fik pressen først at vide om det frem for at fortælle befolkningen om det først i denne helt grundlæggende sag, der vil komme til at afgøre landets og befolkningens fremtid, og som vil få en afgørende indflydelse på omverdens syn på vort land, under en konference i udlandet?

Senere gjorde Naalakkersuisut det klart i et svar på et spørgsmål, der blev rejst under et møde i råstofudvalget, at det var Kuannersuit, der var den potentielle uranmine.

Naalakkersuisut, som jo står model til denne ordlyd og dette forslag, forklarede gang på gang under førstebehandlingen af punktet, at den kommende beslutning efter sigende handlede om at bane vejen for en "tilfældig" udvinding af uran som biprodukt.

Men senere indrømmede man så, at det egentlige afstemningstema var at give Naalakkersuisut et mandat til på egen hånd, uden at spørge Inatsisartut først, at give udnyttelsestilladelser til brydning af uran uden at sætte tilladte grænseværdier for lødigheden.

Samtlige koalitionspartier meldte ud under førstebehandlingen af dette punkt, at det, de var på vej til at godkende, var at åbne muligheden for at bryde uran som et "tilfældigt udvundet" råstof, og ikke et ja til brydning af uran. Nu indrømmer man ved en besvarelse af et spørgsmål, vi rejste under et møde i Råstofudvalget, at den kommende beslutning handler om at åbne vejen for at give udnyttelsestilladelser til brydning af uran uden at sætte en øverste grænse for lødigheden. Siden denne talerstol ikke skal bruges til sort snak forventer vi, at partierne holder fast ved hvad de sagde under førstebehandlingen af dette emne.

For man kan ikke på den ene side påstå, at man er imod uran men at man er villig til at vedtage en beslutning, der handler om at man "tilfældigvis" kommer til at bryde uran, og på den anden side modsat åbne muligheden for helt frit at bryde uran efter Naalakkersuisuts hoved.

I og med at dette afstemningstema strider fuldstændigt imod hvad Naalakkersuisut vil, forventer vi at samtlige koalitionspartier vil stemme imod dette punkt, og at man herefter vil gå i gang med at udarbejde et nyt forslag, der er i overensstemmelse med deres hensigt. For som folkevalgte kan man ikke bare sige at man er imod uran og bagefter komme og sige at man gerne vil åbne muligheden for helt frit at bryde uran.

De vedtagelser, man træffer her i landet, skal kunne have en form, som skal kunne holde i fremtiden uanset skiftende koalitioner, og som ikke kun skal være skræddersynet til dagens styre alene.

For selv om det siddende Naalakkersuisut gang på gang siger, at det ikke handler om at bryde uran, er der risiko for, at muligheden bliver bragt i anvendelse af fremtidens Naalakkersuisut efter behag, det vil sige helt frit. Og man mærker, at det er hvad der allerede er på spil i dag, for efter sigende kommer Grønland snart på listen over de største uranlande.

Efter en udvalgsbehandling efter førstebehandlingen har vi i Inuit Ataqatigiit ellers kæmpet for, at man ikke tromler sagen alt for hurtigt igennem og at man bør bestræbe sig for at behandle sagen ved at inddrage befolkningen mere. Men koalitionspartierne har valgt at holde fast ved den form, den fik ved førstebehandlingen ved at udnytte deres flertal, til trods for at den viste, at den stred imod hensigten med den kurs, partierne fastlagde under førstebehandlingen.

På den baggrund skal vi fra Inuit Ataqatigiit fremkomme med følgende ændringsforslag og mindretalsudtalelse:

Naalakkersuisut har besluttet sig for at lukke dette forslag ned ved at ofre retten til medindflydelse.

- Landets befolkning står i dag splittet i den sag, vi behandler nu.
- Partierne er delte.
- Koalitionen er faldet fra hinanden på grund af splittelse i denne sag.

Alligevel vælger man at tromle en beslutning igennem i huj og hast som om intet var sket og bagatellisere det skete.

Hvad sker der?

Hvem er det, der i den grad presser i baggrunden? Hvorfor handler man på denne måde hen over hovedet på en befolkning, der i den grad indtager forskellige holdninger til sagen? Aldrig før i vor historie ser vi et folk, der i den grad er i chock. Hvorfor tager man ikke hensyn til det?

Historiens vel største demonstration fandt sted her i Nuuk i går, vi så en befolkning i march for at aflevere et budskab til landets ledelse, men ingen gjorde sig den ulejlighed at vise dem respekt og komme dem i møde. Naalakkersuisut er til for hele befolkningen og de burde have respekt for folk, der har en anden opfattelse end dem, især når der er tale om folk, der har et budskab, de gerne vil aflevere fordi de er utilfredse med noget!

Hvad er det der sker? Hvem er det, der presser Naalakkersuisut og gør sig til herre over befolkningen?

Landets regering har selv vist, at det langt fra er klar til at tage en beslutning i denne sag og at det ikke ved, hvad det dybest set handler om, for som følge heraf er Naalakkersuisut gang på gang fremkommet med vildledende og urigtige oplysninger fra denne talerstol:

For eksempel sagde Formanden for Naalakkersuisut at det tidligere Naalakkersuisut har givet tilladelse til at udvinde uran i 2012. Det passer ikke.

Og

Medlemmet af Naalakkersuisut for Råstoffer sagde, at Grønland selv kan afgøre hvor vidt vi ønsker at blive medlem af EURATOM, det passer heller ikke. Og det passer heller ikke, at punkt 106 "blot" er en overskrift, sådan som han udtrykte det under en debat i KNR, til trods for at det var afstemningstemaet, som kun stod foran en beslutning.

Det er ej heller udtryk for et etisk sindelag og påstå, at det grønlandske folk stemte ja til en udvinding af uran ved valget til Inatsisartut.

Til slut skal vi blot konstatere, at der er rigtig mange borgere, der i den grad oplever at man handler hen over hovedet på dem. Det er ikke klogt at anlægge en fremgangsmåde i en sag, der vil få enorme konsekvenser for samfundet og for landet og som i den grad er så følelsesbetonet. Der vil være grænser for hvor meget folk vil byde de selskaber, som man giver tilladelse til at komme i gang med deres råstofprojekter, velkommen her til lands.

Vi kan under ingen omstændigheder godkende en beslutning, der i den grad er taget hen over hovedet på det grønlandske folk i en sag, der i den grad vedkommer alle og enhver, og vi mener, at man begår en fejltagelse.

Vi vil overfor befolkningen komme med følgende erklæring: Vi agter at vende tilbage til sagen ved først givne lejlighed. Befolkningen vil få mulighed for at stemme på baggrund af et tilstrækkeligt og et grundigt belyst beslutningsgrundlag. Derfor siger vi allerede nu til dem, der presser tingene igennem, at det ikke er sikkert, at I opnår hvad I har sat jer for at gøre.